

Dužina pretplate Din 30.—
Za inosemstvo dvostruko.

Adresa Uredništva i
Štampa: Šibenik, p. p. 17

„Katolik“ izlazi svaki tjedan.

KATOLIK

Vlasnik i odgovorni urednik
Sveć. Joso Felicinović
Šibenik ulica sv. Martina

Štampa: Pučka Tiskara
(Braća Matačić pk. Petra)
Predstavnik Vjek. Matačić.

Oglasi po naročitoj tarifi

Za konkordat

U listu dra Laze Markovića „L'Esprit de Belgrade“ (br. 16) pleđira bivši ministar vjera dr Voja Janjić za sklapanje konkordata sa sv. Stolicom. Članak je zanimljiv zbog argumenata, koji se iznose kao i zbog toga, što je dr Janjić bio član jugoslavenske delegacije, koja je godine 1925. pregovarala sa sv. Stolicom o konkordatu.

POTREBA KONKORDATA

Pisac najprije spominje, da su za vrijeme parlamentarne debate o budžetu ministarstva vanjskih poslova poslanik dr Anđelinović i senator dr Švrljuga zatražili od vlade, neka uredi konkordatskim putem odnošaje između Jugoslavije i sv. Stolice. Dr Janjić kaže, da se takvo uređenje za Jugoslaviju nameće kao apsolutna potreba. U Jugoslaviji ima oko 5 i pol milijuna katolika i njihov položaj prema državi nije još jasno određen, dok su sve druge priznate vjeroispovijesti uredile svoje odnošaje prema državi. Jedina katolička crkva, koja je po broju vjernika gotovo isto toliko jaka kao i pravoslavna, nalazi se u abnormalnoj situaciji prema državi. Ima li stoga što naravnije i pravednije, nego tražiti, da se njezin pravni i politički položaj uredi ugovorom sa jedinim kompetentnim faktorom, sv. Stolicom?

DVIJE STRUJE

Zatim dr Janjić prikazuje dvije struje u javnom mišljenju obzirom na konkordat. Jedni smatraju neophodno potrebitim sporazum s Vatikanom i donošenje konkordata. To gledište — izjavljuje dr Janjić — čini nam se jedino pravedno i razumno. Ono odgovara postupku Pašičeve vlade, koja je 24. lipnja 1914. potpisala konkordat između sv. Stolice i kraljevine Srbije i koja je isto tako godine 1925. poslala u Rim posebnu komisiju, da zaključi konkordat.

Druga struja izjašnjava se protiv svakog sklapanja konkordata. Pristaše

tog mišljenja smatraju, da država ima prava, da sama po svojoj suverenoj vlasti odredi položaj katolika u državi. Oni dokazuju, da se najbolje rješenje religioznog pitanja sastoji u donošenju jednog interkonfesionalnog zakona, koji bi se primijenio na sve vjeroispovijesti i vjerske zajednice. Ovo gledište — kaže dr Janjić — podržava u prvom redu jedna velika tajna međunarodna organizacija, koja u Jugoslaviji ima izvjestan broj članova. Njezini pokušaji, da se miješa u javne poslove naše države, zapaženi su u zadnje vrijeme. Članovi ove tajne organizacije smatraju sv. Stolicu svojim najvećim neprijateljem, što tumači njihove napore, da spriječe svaku politiku dobrih odnošaja sa sv. Stolicom.

PREGOVORI IZ G. 1925.

Pošto je ovako ocrtao frasonsku antikatoličku politiku, prelazi dr Janjić na svoje učestvovanje u sklapanju konkordata godine 1925. On pripovijeda: Jugoslavenska delegacija, koja je 1925. pošla u Rim, uspjela je da s predstavnicima Vatikana ostvari gotovo potpun sporazum u svim pitanjima. Ja sam bio član delegacije i tom sam prilikom mogao konstatirati dobro raspoloženje Vatikana i njegovo veliko shvaćanje svih bitnih pitanja. Predstavnici sv. Stolice pokazali su najbolju volju, da dođe do zadovoljavajućeg rješenja, čak i u onim pitanjima, u kojima su se gledišta tako razilazila, da se činilo nemogućim pomiriti ih. Napose moram spomenuti pomirljivo držanje msgra Borgoncini Duce, koji je bio na čelu papinske delegacije. Pregovori, koji su se vodili u svibnju i lipnju, morali su se odgoditi, da se kardinalska kongregacija, koja se sastaje redovno u jeseni, izjavi o spornim pitanjima i da dađe nove instrukcije delegatima Vatikana. Međutim pregovori nijesu bili obnovljeni, jer jugoslavenska vlada nije smatrala nužnim, da ih nastavi.

KONKORDAT JE MOGUĆ

Dr Janjić završava: Ja smatram, da je i danas moguće sklapanje konkordata sa sv. Stolicom. Jugoslaviji se pri tom radi o pitanju, od kojega zavisi velikim dijelom unutarnji mir. Osim toga logika i pravda govori u prilog konkordata. Odnosaji svih drugih vjerskih zajednica uređeni su sporazumom između države i kompetentnih faktora interesiranih crkvi. Ne vidimo razloga, zašto bi se činila iznimka s katolicima i zašto bi se pristupalo jednostranom rješenju, koje znači otvorenu borbu s Vatikanom. Mi se pitamo, tko bi imao koristi od te borbe. Katolička je crkva najjača kršćanska organizacija, svjetska organizacija bez premca. Ona u Jugoslaviji ne traži ništa drugo, nego „pax et libertas“ (mir i slobodu). Iz kojeg bi joj se razloga to moglo uskratiti? Katolička je vjera narodna jugoslavenska religija jednako kao i pravoslavna. Živjeti u miru s katoličkom crkvom nalaže nam sam zdrav razum.

Religija i šport

Pater dr E. Schlund raspravlja u reviji „Akademie“ o stanovištu vjere i športa i pri tom je došao do slijedećih zaključaka: 1. Svaki čovjek ima dužnost, da svoje tijelo, koje je dar Božji, sačuva i uzgaja tako, da što je moguće dulje dobro služi životnim zadaćama, koje nam je Bog odredio, i potrebama duše. 2. Treba se brinuti, da se dađe tijelu što je moguće veću uporabivost. 3. Tu uporabivost možemo polučiti tjelesnim vježbama i športom. 4. Šport ne smije zabaciti religiozni smisao. 5. Šport ne smije smetati ispunjavanju crkvenih dužnosti. 6. Šport ne smije kvariti dobrih običaja. 7. Šport ne smije smetati zvaničnim sposobnostima. 8. Šport ne smije narušavati zdravlje. 9. Najprije dolaze dužnosti za dušu, a onda dužnosti za tijelo, a oboje spada k vjerskim dužnostima.

Pošaljite pretplatu!

Dr Ivan Merz

(Prilikom petgodišnjice njegove smrti)

10. svibnja t. g. navršila se petogodišnjica smrti velikog katoličkog muža, uzor viteza, agilnog radnika — blagopokojnog dra Ivana Merza.

Kao što munja najednom zabljuje, isto tako i on se pokazuje svijetu u svoj svojoj duševnoj ljepoti i iščezava među vječne visine hvaleći Gospoda. Prošao je nečujno ovom zemljom kao svi ugodnici Božji. Smrt njihova otkriva nam život i rad u njivi Gospodnjoj.

Dr Ivan Merz rodio se u Banjaluci 16. XII. 1896. Jedinac roditelja osnovnu i srednju školu svrši s odličnim uspjehom. Po želji svojih roditelja pođe u vojnu akademiju. Želja ga je vukla na drugo polje rada, već prema njegovim duševnim dispozicijama. Napusti vojnu akademiju te pođe u Beču na univerzu. Kasnije bi pozvan u vojsku, gdje je ostao do svršetka rata. Iza rata nastavlja studiranje u Beču i Parizu na Sorboni. Svršivši studije vraća se u Zagreb, gdje je na temelju svoje radnje „Utjecaj liturgije na francuske pisce od Chateaubrianda do danas“ bio promoviran na čast doktora filozofije. Otada vršio je službu profesora na nadbiskupskoj gimnaziji u Zagrebu.

Da se malo osvrnemo na ličnost dra Ivana Merza. Ivan je bio umjet-

nički nadaren, osobito u književnom pravcu. Bio je čovjek dubokog znanja, jer stvari nije površno promatrao. Sve je radio promišljeno i taktično. Najznačajnija je crta njegove duše: život u vjeri i po vjeri. Sve, što radi, radi iz ljubavi prema Bogu i bližnjemu, sve dovodajući u vezu sa slavom Božjom. Jednom Ivan kaže: „Moje je zvanje, da ljubim Boga i da mu služim. Treba da umrem i dođem k Bogu.“ Ivan je bio duboko pobožan, i ta pobožnost je prožimala čitavo njegovo biće. Uza svu snagu i veličinu svoje duše, on mnogo trpi i tjelesne boli. Rađo sve podnosi, a koji put ih i zaoštava. U svom životu Ivan ostaje čist i nevin. Na ratištu on čuje svega, ali njegova duša diže se k Bogu i moli za milost i čistoću. Isto tako u Beču i Parizu stavlja se pod zaštitu Bezgrješne, da ga očuva čista. Svoje tijelo rado trapi, bijednicima pruža utjehu i pomoć, a ljubav prijateljima.

Bio je živi primjer, koji je svakoga privlačio. Euharistični život i dnevno razmatranje učinilo je od njega čovjeka žrtve, euharistije, posta i apostolstva. U svom radu tražio je kraljevstvo Božje. Kao takav vrlo je ljubio omladinu. Ona mora da se udruži u katoličke redove. Tu neka se približi

Crkvi i očituje svoje duševne manifestacije. Tako Ivan dolazi do osnutka najprije Hrvatskog Katoličkog Omladinskog Saveza, a kasnije Hrvatskog Orlovskog Saveza. Prvome je bio predsjednikom, a drugome potpredsjednikom. Radio je mnogo i žrtvovao se, ali njegove tjelesne sile počele su popuštati i nakon izvršene operacije kroz kratko vrijeme smiren s Vječnom Ljubavlju premine 10. svibnja 1928. u zakladnoj bolnici časnih sestara u Zagrebu. Na smrtnoj postelji primio je posljednji blagoslov brzojavno od sv. Oca Pape.

Ivan je umro baš onda, kada su ga svi trebali. Nestao je iz sredine Orlova i Orlica i u svim se dušama uvlačila tuga, što ga nema. Umro je kao žrtva paljenica za svoga Krista. Njegov rad i život otkočiše iza smrti. Svatko je tada uvidio veličinu Ivanove ličnosti.

Križari i Križarice ponose se njegovim životom i radom, jer imaju u njemu divni uzor i zgovornika pred Svevišnjim. Dr Ivan Merz je umro, ali njegov dub živi među nama i ostaće u vječnoj uspomeni kod hrvatske katoličke omladine.

Neka je vječna slava dru Ivanu Merzu!

PUČKA TISKARA

(BRAĆE MATAČIĆ POK. PEIRA)

ŠIBENIK

PRIMA IZRADBU SVAKOVRSNIH
TISKANICA UZ UMJERENU CIJENU.

Patriotizam hrvatskoga svećenstva

(Nastavak)

Do zadnjih vremena mi Hrvati bili smo više agrarni negoli industrijalni narod. Zato radnički katolički socijalni pokret nema kod nas onaj širi opseg kao što n. pr. u Sloveniji sa velikim socijalnim svećenikom, drom Křekom. Hrvatsko svećenstvo ipak ne zanemaruje radništvo u njegovim nevoljama. God. 1909. bi osnovan tako u Zagrebu „Hrvatski Kršćanski Narodni Savez“. Ovaj Savez je imao 10 podružnica po našim gradovima i svoje glasilo „Glas Naroda“. Još na katoličkom kongresu 1900., kad je radničko pitanje bilo u zametku kod nas, naši su svećenici pokazali zanimanje za radničko i socijalno pitanje i za rješenje ovih pitanja u duhu socijalnih nauka Crkve i Lava XIII. Među ovima spo-

menut ću biskupe dra Mahnića i dra Marčelića, nadbiskupa dra Stadlera, franjevca Taliju, isusovca Hormanna, svećenike Kotarskoga, Majerića, Anderlića, a kasnije iza rata dra Carevića, sada biskupa u Dubrovniku, pa dra Ivšića, franjevca dra Perovića, dra Juretića i još mnoge druge, koji pišu i djeluju u duhu socijalnih uputa sv. Stolice. Ovi su nastojali da organizuju u duhu evanđelja naše radništvo u *Strukovnoj Svezi*, u *Radničkom Strukovnom Savezu* i u *Kršćanskim Socijalima*. Naše svećenstvo u društvu sa našim katoličkim laikatom i kod nas je organiziralo permanentni odbor za „Socijalne sedmice“ za popularizaciju katoličkih socijalnih nauka, koji je već počeo da djeluje. Duhovnici pak naših omladinskih i đačkih katoličkih organizacija, muških i ženskih, redovito drže i socijalna predavanja, da zarana upute mladež u ovaj najvažniji problem sa-

dašnjosti, da se u tome znadu katolički orijentirati, te ne padnu žrtvom komunističkih demagoga.

Hrvatsko katoličko svećenstvo nije zaostalo u socijalnom djelovanju i nastojanju, da narod ekonomski podigne, za našim sredovječnim Benediktincima. God. 1789. bi osnovana u Cerju praktična gospodarska škola, za koju je još god. 1781. zagrebački nadbiskup Galuf poklonio ogromni kompleks zemljišta. Darom nadbiskupa Vrhovca bi potaknuta obnova te škole god. 1813. Slijedeći primjer Spasitelja, koji je liječio tjelesa, da lakše dođe do duše, naši svećenici pomogli su svuda narodu u njegovim tjelesnim potrebama i nevoljama.

Nastojanjem nadbiskupa Hasulika bi osnovano u Zagrebu g. 1841. „Hrvatsko gospodarsko društvo“, koje je brojilo do 500 zaduga. Društvo je izdavalo „Gospodarski list“, kojemu je

Katolička Crkva i radničke strukovne organizacije

Između radničke i kapitalističke klase, koje su se formirale kao dvije bojne falange, nastaju sukobi i borba, koja ugrožava društveni mir i poredak. Sukob rada i kapitala postao je glavnim društvenim pitanjem novijega doba. Stoga se pokazuje potreba, da se odnos rada i kapitala uredi tako, da će novo uređenje, koliko je najviše moguće, zadovoljiti radnike.

Katolička Crkva, koja pomno prati sve potrebe i duševne i tjelesne čovječanstva, pokazuje kao vrhovna učiteljica i smjernice, kako da se ljudsko društvo uredi, da bude što više mira, sklada i blagostanja među ljudima. Pape i biskupi kao crkveno učiteljstvo, iznijeli su mnogim okružnicama i pismima nauku Crkve u pitanjima socijalnih odnosa, a naročito o odnosu radnika i poduzetnika ili rada i kapitala. Najvažnije su socijalno-radničke okružnice Pape Lava XIII. „*Rerum novarum*“ od 15. svibnja 1891. i sadašnjega Pape Pija XI. „*Quadragesimo anno*“ od 15. svibnja 1931.

Papa Lav XIII. je istakao u okružnici „*Rerum Novarum*“, da veliki broj ljudi živi u žalosnom i bijednom stanju u sadašnjem kapitalističkom sistemu, jer je mali broj bogatih i moćnih, koji imaju u svojim rukama

od god. 1868. do 1872. bio urednikom svećenik Torbar. Kad je god. 1860. bilo odlučeno, da se osnuje gospodarsko učilište u Križevcima, nadbiskup Haulik i biskup Strossmayer pomažu osnutak svojim darovima. Velike zasluge za našu gospodarsku literaturu imade Književno Društvo sv. Jeronima, a našu socijalnu literaturu većim dijelom napisali su ili preveli svećenici. I u Dalmaciji su se svećenici pokazali pionirima zadrugarstva: kao pok. biskup dr Marčelić, sveć. J. Bavčević, O. Kotaraš, preč. Ivanović, vlč. Rumora, vlč. Vodanović i t. d. Sveć. dr Alfirević je osnovao Zadružni savez za Dalmaciju, sveć. dr Bervaldi za družni Savez, a sveć. Vodanović Zadružnu Maticu. Svećenici dobrim dijelom i danas vode po selima zadruge i pučke štedionice, da priskrbe narodu jeftiniji kredit.

(Nastavice sc.)

kapitale, nametnuo gotovo ropski jaram velikom mnoštvu proletaraca.“

Kapital je zadobio prevlast nad osobom radnika u radnom odnosu. Radnik, koji za proizvodnju daje svoj rad, koji je izraz čitava njegova bića, postao je puko sredstvo proizvodnje u rukama kapitaliste. Kapital nastoji podvrći pod svoju vlast i državnu upravu i čitavo narodno gospodarstvo, a po svojoj ekspanziji i preko državnih granica nastoji podvrći gospodarski slabije narode. Zato je i razumljiv otpor svih onih, koji su iskorišćavani od kapitala. Dakle razumljiva je i borba radnika protiv ovoga društvenog gospodstva kapitala, do kojega je kapital došao posve nepravično.

Papa Lav XIII. je naglasio, kao osnovni princip, da je „sramotno i nečovječno služiti se čovjekom kao prostim sredstvom sticanja i ne cijeliti ga nego po snazi njegovih ruku“. Zato je tražio, da uslovi rada moraju biti takovi, da radnik vrši posao bez štete za svoje zdravlje i život, a naročiti obzir da se uzme na žene i djecu u radu, zatim da se kod rada respektira radnikova moralna i religiozna ličnost. Osobitu je važnost stavio Lav XIII. na pravednu plaću, koja pripada radniku po prirodnom pravu, a koja mora biti tolika, da je dovoljna za uzdržavanje čestite i vrijedne radničke obitelji. Lav XIII. je vidio, da kapitalistički poduzetnici obuzeti samo težnjom za bogatstvom, ne će, barem većim dijelom, ispunjavati svoje dužnosti prema radniku, pa je zato naglasio potrebu intervencije države i iznio čitav program zaštite radnika u radnom odnosu sa strane države. No pored toga je potakao radnike, da se sami organiziraju u strukovne organizacije za ostvarenje svojih prava u radnom odnosu te za unapređenje svojih materijalnih i duševnih potreba.

Papa Lav XIII. je osuđivao nasilnu klasnu borbu, koja se osnivala na mržnji i neprijateljstvu — kakovu su vodili komunisti i socijalisti — jer je u njoj vidio katastrofu društva. Međutim „klasni boj“ — kako nastavlja Pio XI. — ako se uzdržaje od neprijateljstva i međusobne mržnje prelazi polako u neku poštnu borbu, osno-

vanu na želji za pravednošću, koja do duše nije onaj blaženi društveni mir, za kojim svi težimo, ali može i mora biti začetak, da dođemo do uzajamnog sudjelovanja staleža.“

Prema tome su kršćanske strukovne organizacije radnika i namještenika — prema nauci katoličke Crkve — koje se bore za novi društveni red, osnovan na kršćanskoj pravdi i ljubavi, najvažnije sredstvo za ostvarenje obnove društva.

Na inicijativu same katoličke Crkve osnovale su se radničke kršćanske strukovne organizacije u svim zemljama, gdje ima radništva. To je radništvo udruženo u „Međunarodnom savezu kršćanskih radničkih strukovnih organizacija“ (Internacionala), koja ima sjedište u Utrechtu. Broj radnika, koji pripadaju tom Savezu, se penje već preko 3 milijuna. Kršćanske radničke strukovne organizacije, zadvojene naukom katoličke Crkve o socijalnim odnosima, razvile su veliku djelatnost na svim područjima rada i u borbi s poslodavcima oko polučanja boljih uslova rada u izgradnji radničkog zakonodavstva, u ekonomskom podizanju i uređenju životnih prilika radnika tako, da su polučile daleko veće uspjehe za prava i za blagostanje radnika, nego komunističke i socijalističke organizacije, koje su do duše brojem jače, ali koje svoje sile troše u borbi „radi borbe“ i za maglovite ciljeve „budućega društva“.

„Radnički Strukovni Savez“ u Zagrebu i u Splitu razvija svoj rad u skladu s kršćanskom naukom o društvenom uređenju te ide u svom radu uporedo s kršćanskim radničkim strukovnim organizacijama po svim drugim zemljama svijeta. Solidarnim radom radničke klase cijeloga svijeta, vođenim idejom pravde i kršćanske ljubavi — kako je nauča katolička Crkva — ostvarit će se obnova društva, novi društveni red, u kojem će radnik biti ravnopravan suradnik s drugim faktorima proizvodnje, dovoljno osiguran u svojim životnim potrebama i dovoljno zaštićen u radu i radnim uslovima.

Kršćanski radnici treba da predvode u tom radu ostale svoje drugove. Što će biti jača organizacija, prije će doći do cilja. Zato, kršćanski radnici, organizujmo se svi u Radničkom Strukovnom Savezu!

Novo orgulje u papinskom institutu za crkvenu glazbu

Papinski institut za crkvenu glazbu dobio je na dar nove velebne koncertne orgulje. Izgradila ih je tvornica Mascioni iz Cuvija. Imaju 112 registara sa 6.756 cijevi. Dorovala ih je gospođa J. B. Ward iz New Yorka. Ista je sudjelovala i pri dobavi velikih orgulja Tamburini za isti zavod u društvu gđe Jelene Robbins, također iz New Yorka. Tako učenici crkvene glazbe, koji iz cijeloga svijeta dolaze u Rim, imaju priliku, da se služe ovim orguljama, koje su nešto najsavršenijega, što su moderni tehnički izumi stvorili na tom polju.

Omladinsko hodočašće u Rim

Prigodom proslave 1900. godišnjice Otkupljenja svijeta smrću Isusa Krista na križu, hrli u Vječni grad Rim velika vojska omladine iz svih naroda i jezika, svih plemena i krajeva, sa svih strana svijeta i sa svih kontinenata: da zadovolji Gospodinu za svoje i cijeloga svijeta grijeh, da proslavi uspomenu sv. Križa Kristova, da se pomoli na grobovima svetih Apostola, da pohodi velike rimske bazilike i u njima sazove milost Božju, da primi u velebnom bramu sv. Petra u svoja srca svojega Gospodina, da zadobije obilje milosti za sebe i za svoje narode, da se pomoli u katakombama, gdje su prvi kršćani nalazili utočište i utjehu Presvete Euharistije, da klekne i u areni koloseuma, gdje su tisuće mučeničkom krvlju zasvjedočile svoju vjeru u Otkupljenje po Kristovu Križu, da primi nove pobude na grobovima zaštitnika mladeži Sv. Alojzija i sv. Ivana Berchmansa, i da se pokloni i pozdravi živoga Petra slavnoga sv. Oca Papu Pija XI.

I hrvatska se omladina pridružuje svojoj braći cijeloga svijeta i pod visokim pokroviteljstvom i blagoslovom preuzvišenoga zagrebačkoga nadbiskupa i metropolite dra Antuna Bauera sprema hodočašće u Rim, na koje poziva svu hrvatsku katoličku omladinu i njezine roditelje, bližnje, prijatelje i i istomišljenike. Hodočašće polazi iz Zagreba u nedjelju 2. srpnja u 5 sati po podne, a vraća se iz Rima u Zagreb u srijedu dne 11. srpnja o podne. Na polasku razgledava gradove

Veneciju i Padovu, gdje će sazvati milost Gospodinovu i pohoditi baziliku Sv. Ante.

Na povratku će se zaustaviti u Firenzi i Bolgnoi. U Rimu hodočašće ostaje punih šest dana, gdje se obavljaju propisane pobožnosti svete godine, razgledavaju rimske i vatikanske znamenitosti, crkve, katakombe, biblioteke, muzeji, spomenici, a na blagdan slavenskih apostola Ćrila i Metoda prisustvuje velikim proslavama u zavodu i crkvi Sv. Jeronima. Cijena hodočašća i za omladinu i za njezine prijatelje iznosi za treći razred 1900 Din. za put i opskrbu u Rimu, za drugi razred 2650 Din.

Prijave prima Odbor omladinskog hodočašća u Rim, Zagreb, Pejačevićev trg 15. I.

Iz katoličkoga Šibenika

RADOSNI DOGODAJ. Velika oskudica svećenstva uzrokom je, da su mnoge župe prazne. Narod želi i traži svećenika, a biskup nema koga, da im pošalje. Imajući ovu misao na pameti, kako je naše srce uživalo od radosti, kad smo 30. pr. mj. i 1. t. mj., gledali u kapeli Biskup. Sjemeništa, kako je naš preuzv. biskup dr Mileta podijelio niže redove osmorici bogoslova. Samo neka im dragi Bog dađe ustrajnost, te oni ostanu vjerni svom visokom zvanju! — U istoj kapeli u nedjelju 30. pr. mj. je preuzv. biskup podijelio red poddakonata bogoslovu IV. tečaja g. Andriji Oštriću iz Paga. Isti će u nedjelju 14. t. mj. primiti đakonat. Izrazujemo mu svoje iskrene čestitke uz vruću želju, da što prije počne raditi u narodu za proširenje Kristovoga Kraljevstva.

ZADUŠNICE ZA PETRA ZRINJ-SKOGA I FR. KRSTA FRANKOPANA. U nedjelju 30. pr. mj. bila je sv. Misa i svečane zadušnice za naše hrvatske velikane, žrtve bečkoga centralizma, u crkvi sv. Frane. Nikada se dosad ovom prilikom nije vidjelo toliko svijeta na zadušnicama, kao ove godine, jer ne

samo što je prostrana crkva bila dupkom puna naših rodoljubnih građana, već i kor, sakristija i dvorište pred crkvom. Slava hrvatskim velikanima!

VLAHOV
OKREPLJUJUĆI ŽELUDACNI
ELIXIR

KUCA UTEM
GOSPOD
1861

ZDRAVSTVENI
GORKI LIKER
SVJETSKOG GLASA

proizvađa
jedino
R. VLAHOV
SIBENIK

NOBITE

CIPLE

Jer Vam neće biti nezahvalne.
Snižene cijene svim cipelama!
Naročito ženskim i dječjim!

ŠIBENIK SPLIT
Kralja Tomislava Marulićeva 7.

Tko treba **NAOČALA**
neka se obrati optičaru
Vinku Vučiću - Šibenik
Ulica Kralja Tomislava
(DROGERIJA)

PRVORAZREDNO VELIKO TVORNIČKO SKLADIŠTE POKUČSTVA koje izrađeno u raznom modernom stilu iz raznog finog drva, kao i gvožđa, metala i t. d. nabavlja po nacrtima i prema želji tačno i brzo FRANE KARADJOLE, trgovac Šibenik, Wilsonov trg, kod stolne crkve sv. Jakova.

PRVA DALMATINSKA TVORNICA CRKVENIH VOŠTANIH
SVIJEĆA NA PARU

LJUBO MANOJLOVIĆ — ŠIBENIK

Izrađujem crkvene voštane svijeće svake veličine.
Specijalna izradba svijeća sa nakitima iz najbolje vrsti „pašarina“.